

Bayer Béla
ÍGY UTÓLAG

Mint a gyászából fölkelő csillag
Hajnaloknak meggypiros csikaján,
Rajzollak, énem tegnapi falán
Kínnal elevenülsz, így utólag.

Hamvasan, akárha kisdéd állatok,
Pipacsok lázától felpiroslón,
Szemeid szemérme amint meggjön,
Szirommá feslik föl a lánytitok.

Véltem félszeg faunként, lingám
Mégmártózhat bimbózó öledben,
Gyöngyöző jónidnak mámorában.

Kajánul, de opuszom inteném,
Kalózkodni vágy-érzékeidben.
A lesboszi part homok havában.

Kondákor Gyöngyi
ANYÁM

Anyám, termő orgonaág,
szélben rezgő, éjszín virág.
Ó, Te csillagtáncmosolyú,
tavaszi vízesésdalu -
életemnek teremtője,
világmindenség szülője!
Estéid öledbe hullnak,
ujjaidon napok gyúlnak,
hegyes-völgyes madárkezed
riadó szíveden remeg.
Hangod viharokon átzeng,
melleden orgonaág leng.
Ahogy lépsz, a lépted béke,
tavaszi föld szívverése,
széldalt zengő jávorfácska,
őszbesíró furulyácska.
Keskeny arcod havas, fehér,
és éppen a szívemig ér.
Anyám! Termő orgonaág,
szélben rezgő, éjszín virág!
Ó, Te csillagtáncmosolyú,
tavaszi vízesésdal.